

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej žalobcu: **S.**, so sídlom **U.**, proti žalovanému **S., k. s.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **I., s. r. o.** „v konkurze“, so sídlom **H.**,
o určenie pohľadávky v sume 134,50 eur
za pohľadávku proti podstate, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. marca 2011 č. k. 43 CoKR/1/2011-108, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému trovy dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 134,50 eur, ktorá vznikla titulom vyplatenia peňažných náhrad z garančného fondu dňa 19. 10. 2009 zamestnancovi úpadcu **I., s. r. o.** so sídlom **H.** je pohľadávkou proti konkurznej podstate a bude uspokojená z výťažku zo speňaženie majetku konkurznej podstaty úpadcu.

O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 17. 03. 2011 č. k. 43 CoKR/1/2011-108 tak že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho (sp. zn. 5 Obdo 2/2010), v zmysle ktorých j pohľadávka – dávka garančného poistenia, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu pohľadávkou proti podstate.

Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 19. 04. 2011 žalovaný podal v zákonnej lehote dovolanie podaním podaným doručeným súdu prvého stupňa dňa 05. 05. 2011 s poukazom na § 241 ods. 2 písm. c/, nakoľko odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie videl v tom, že S. ako veriteľ vedel, resp. mal vedieť v akej maximálnej výške a v akom maximálnom rozsahu bude poskytovať plnenie za úpadcu. Podľa jeho názoru je zrejmé, že predmetnú pohľadávku z titulu vyplatených dávok z garančného poistenia je nutné považovať za budúcu pohľadávku, ktorá sa prihlasuje podľa § 28 ods. 4 zák. č. 7/2008 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Zároveň uviedol, že súčasná právna úprava špecifikuje pohľadávky proti podstate v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou užšie, a preto nie všetky pohľadávky proti podstate v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sú pohľadávkami proti podstate v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii ale len tie, o ktorých to zákon o konkurze a reštrukturalizácii výslovne ustanovuje. V závere poukázal na názor Krajského súdu v Prešove vyslovený v rozsudku sp. zn. 1 CoKR/1/2010 zo dňa 22. 02. 2011.

Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania – žalovaný (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či tento právny prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku je prípustné:
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1),

- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd uchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné je aj
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

V prejednávanej veci nejde o žiadnej z vymenovaných prípadov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vtedy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa na Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p. ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, alebo nesprávne obsadeným súdom. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení, dovolací súd nezistil.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. ani z ustanovenia § 237 O. s. p.

Keďže dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu ako neprípustné podľa § 23b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.

c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky mu trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2012

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková